

THEA ZOETEMAN-
MEULSTEE

Zomer
bloeiërs

Roman

CITERREEKS

Thea Zoeteman-Meulstee

*Zomerbloei*ers

Citerreeks

ISBN 9789401906654
ISBN e-book 9789401906661
NUR 344

© 2016 Citerreeks
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.citerreeks.nl

Alle rechten voorbehouden

1

Met haar handen vol boodschappen komt Jojanneke thuis. Ze heeft het warm. Ze blaast enkele plukken haar uit haar gezicht weg en zet haastig een zware boodschappentas op het stoepje voor de deur. Poekie de poes komt aanlopen en geeft kopjes langs haar benen.

‘Nu even niet, Poek,’ mompelt ze.

Ze zoekt in de zak van haar zomerjack naar de huissleutel. Helaas voelt ze een gat en de sleutel is tussen haar voering gegleden. Ook dat nog!

De andere tas komt naast het dito exemplaar te staan zodat Jojanneke nu haar beide handen vrij heeft. Wat een gedoe!

De sleutel is niet te vinden. Ze zou hem toch niet verloren hebben?

Ze trekt haar jas uit en gaat de hele voering langs. En ja, dan voelt ze iets hards. Dat is hem.

Nu moet ze de sleutel richting het gat van haar jaszak zien te werken. Met enige inspanning heeft ze eindelijk de sleutel op de goede plek. En dan is het nog maar een kleine moeite om dat ding door het gat heen te peuteren.

Straks maar meteen maken. Ergens onder in de kast moet nog een naaidoos staan. Zo handig is ze niet met naald en draad, maar dit kan een kind nog wel, denkt ze.

Als ze de deur geopend heeft, laat ze hem meteen wagenwijd openstaan. Het is nog voorjaar, begin mei. Maar nu de zon zo stralend in de blauwe lucht staat, is het onverwachts warmer dan normaal voor de tijd van het jaar.

Jojanneke schuift de zware tassen naar binnen. Ze beseft opeens dat ze te veel boodschappen heeft gehaald. Het is wennen voor haar sinds ze een paar dagen alleen woont.

In gedachten verzonken ruimt ze alles in de kastjes. Waspoeder, afwasmiddel, brood, melk, koekjes, groente, aardappels en vlees. Ze kan voorlopig vooruit. Dat scheelt weer in tijd. De rest van de week hoeft ze geen boodschappen meer te doen.

Ze vouwt de lege tassen op en schuift die tussen een opening van een keukenkastje en de muur. Poekie strijkt opnieuw langs haar benen.

‘Je bent ondeugend,’ spreekt Jojanneke de kat vermanend toe. ‘Jij hebt vast eten gehad bij je baasje. Je bedelt om kattensnoepjes. Nou, vooruit, ik zal eens kijken of ik nog iets in het keukenkastje heb.’

Terwijl ze naar het doosje zoekt, vraagt ze zich in stilte af of ze niet lijdt aan een bepaalde tic nu ze alleen is. Normaal praat ze nooit tegen een dier. Althans, niet in haar eentje hardop. Sinds Amanda hier niet meer woont, is Poekie het enige levende gezelschap dat af en toe eens bij haar komt buurten.

Amanda... Haar vriendin vanaf de basisschool. Ze hebben altijd samen opgetrokken en vijf jaar in dit huisje gewoond. Het huisje dat bij het echtpaar Verbeek op het erf staat en van wie ze het samen huurden.

Afgelopen vrijdag is Amanda getrouwd. Met Marten, haar geliefde boer met wie ze inmiddels twee jaar verkering had.

In gedachten ziet Jojanneke het bruidspaar voor zich. Amanda in het wit. Een sluier, veel kant, een wijde rok en een sleepje. En ook nog een prachtig boeket. Ze straalde naast Marten. En Marten deed het niet minder. Hij zag er bijna vreemd uit in zijn donkerblauwe pak. Ze is Marten altijd gewend in een overall. Meestal vuil omdat hij dagelijks tussen de koeien en op het land bezig is. Marten in pak, het stond hem goed. Ze waren een plaatje samen.

Jojanneke glimlacht en pakt nog eens de bedankfoto die ze op de kast heeft gezet. Ze is benieuwd naar de reportage. Het zal vast mooi zijn!

Ze mist Amanda meer dan ze zeggen kan. Het is ongewoon stil hier in huis. Terwijl het regelmatig gebeurde dat ze ook alleen was omdat Amanda nog moest werken of bij Marten was. Nu is het anders. Het is definitief en dat voelt ze.

Jojanneke zet de foto weer terug en besluit vast aan het eten te beginnen. Ook dat is veranderd sinds ze alleen is. Ze vindt het eigenlijk te veel moeite om voor zichzelf alleen te koken. Maar ze beseft ook dat het niet goed is om iedere dag een boterham met een gebakken ei te eten of een blik soep te openen. Ze neemt zichzelf voor om minimaal drie keer in de week voor zichzelf een behoorlijke maaltijd klaar te maken.

Poekie strijkt opnieuw met zijn kopje langs haar benen.

‘Nee Poek, je hebt je snoepjes gehad. Nu naar buiten.’

Ze pakt het beestje op en zet hem buiten op het straatje. Even koestert Jojanneke zich in de warme zonnestralen. Een melancholiek gevoel komt over haar. Alsof een mooie periode voorbij is en nooit meer terugkomt. Ze schudt haar hoofd alsof ze die dwaze gedachten wil weg schudden. Amanda zal altijd haar vriendin blijven, al is de situatie veranderd. Volgende week zal ze haar bellen. Eerder niet. De eerste weken zijn voor Amanda en Marten samen. Daar wil ze op geen enkele manier tussen komen.

Waarom voelt ze zich opeens zo alleen?

Ze gaat weer naar binnen en pakt het gehakt uit de koelkast. Bezigt zijn. Dat is de beste remedie om vervelende gedachten de deur uit te krijgen.

‘We moeten de wieg iets meer naar het raam draaien. De baby heeft het daglicht nodig om de gele kleur weg te krijgen.’

Jojanneke kijkt naar de kraamvader die een beetje onzeker met zijn vingers door zijn krullen kamt.

‘Is het gevaarlijk?’

Jojanneke slikt een lach weg. Al die onervaren vaders, je zou er een boek over kunnen schrijven.

‘Gevaarlijk is het niet, maar ik maak er natuurlijk wel een melding van bij de verloskundige. In het ergste geval moet de baby naar het ziekenhuis om enkele dagen onder de blauwe lamp te liggen.’

De jonge vader kijkt Jojanneke geschrokken aan. ‘Je denkt toch niet dat Nathannetje...’

Jojanneke bijt op haar lip en buigt zich snel over de wieg.

‘Ik zei al dat het in het ergste geval voor zou kunnen komen. Ik denk niet dat Nathan naar het ziekenhuis hoeft.’

Ze draait de wieg zo dat de kleine Nathan in het volle licht van buiten ligt. Ziezo, de wiegengordijntjes nog iets verder opzij en dan zal het vast goedkomen.

‘Het komt vaker voor bij te vroeg geboren kinderen dat ze een gele

kleur krijgen,' stelt Jojanneke de vader verder gerust. 'Het heeft er alles mee te maken dat de lever nog niet functioneert zoals het zou moeten. Maar het is echt niets verontrustends.'

De jonge vader kijkt haar aan alsof hij haar woorden maar half gelooft. Hij buigt zich nog eens over zijn kind heen en zijn ogen staan bezorgd. Jojanneke vindt het tijd om zich met de moeder te gaan bemoeien.

Nathan is het eerste kindje van Sander en Lieke Velthuijs. Ze kent Lieke nog van school. Ze hebben enkele jaren bij elkaar in de klas gezeten en het was een leuke verrassing om elkaar op deze manier terug te zien.

Ook Lieke moet natuurlijk gerustgesteld worden wat betreft de gele kleur van haar zoontje. Ze is erg verzwakt door de zware bevalling die ze een dag daarvoor heeft moeten doorstaan en kan emotioneel weinig hebben.

Uit ervaring weet Jojanneke dat het krijgen van het eerste kind de meeste onzekerheid meebrengt. Voor alle jonge ouders is deze ervaring splinternieuw en drukt de verantwoording soms zwaar. Als er meerdere kinderen komen, weten ze al hoe het gaat en voelen ze zich zekerder.

Ze duwt een extra kussen in Liekes rug en geeft haar een bordje met klaargemaakt fruit.

'Eerst de vitaminevoorraad aanvullen,' zegt ze glimlachend. 'En over Nathan hoeft je je geen zorgen te maken. Hij is verder zo gezond als een vis. Die gele kleur zal met enkele dagen weggetrokken zijn.'

Als Jojanneke aan het einde van de dag haar tas pakt en met enkele adviezen voor de baby wil vertrekken, houdt de kraamvader haar nog even tegen.

'Kan het vannacht niet erger worden met Nathannetje?' vraagt hij. 'Wat moeten we doen als die gele kleur erger wordt?'

'Ik denk niet dat dat zal gebeuren,' antwoordt Jojanneke geduldig. 'De verzorging is verder hetzelfde als gisteren. Lieke moet hem om de drie uur voeden. 's Nachts moet je hem alleen pakken als hij zelf komt. Anders laten liggen. Verder niets bijzonders. Ik ben morgenochtend om acht uur weer hier.'

Als ze de deur achter zich dichtdoet, moet ze weer glimlachen om dat ‘Nathannetje’. Niet te hopen dat Sander dat blijft zeggen tot zijn zoon achttien is. Stel je voor!

Ze loopt de drie trappen af en telt onbewust de treden. Tien, elf, twaalf. Volgende trap: één, twee, drie... Dan nog een trap. In totaal zesendertig treden. Belachelijk dat ze dat onthoudt.

Als ze buiten komt, kijkt ze naar de grijze lucht. Het is droog. Nu maar hopen dat morgen de zon doorbreekt. Dat is nog beter voor Nathannetje...

Ze grinnikt.

Als ze de volgende dag opnieuw bij de familie Velthuijs binnenkomt, doet een opgewekte vader de deur voor haar open.

‘Goedemorgen. Nathannetje ziet er al veel beter uit dan gisteren. Die gele kleur is stukken minder. Wil je kijken of wij het goed gezien hebben?’

Jojanneke loopt achter de kraamvader aan naar de babykamer. Het blijkt dat de gele kleur inderdaad minder is dan gisteren.

‘Laat de wieg vandaag ook maar zo staan,’ raadt Jojanneke aan. ‘Als die gele kleur morgen helemaal weg is, kan de wieg weer goed gedraaid worden.’

Het wordt een drukke dag voor Jojanneke. Er komt veel kraamvisite en ook enkele opa’s en oma’s die naar hun achterkleinzootje komen kijken.

Als Jojanneke de koffie en de beschuit met muizen voor de bezoekers neerzet, voelt ze een onderzoekende blik van een van de oma’s. Als ze even later de vuile kopjes en schoteltjes ophaalt, merkt ze dat de oma haar opnieuw opmerkzaam opneemt. Het geeft Jojanneke een onbehaaglijk gevoel. Er is toch niets bijzonders aan haar? Als dat zo was, zouden al die mensen wel naar haar kijken. Maar ze zijn druk met elkaar in gesprek en bekijken de eerste foto’s van Nathan.

Als Jojanneke even later in de keuken bezig is, komt de oudere dame de keuken in. Ze steekt vriendelijk haar hand naar Jojanneke uit. ‘Ik meen jou ergens van te kennen, maar ik weet niet waarvan.’

Jojanneke droogt haastig een natte hand af aan een handdoek.

‘Ik ben Jojanneke Blom en ik woon in het huisje achter de familie Verbeek.’ Ze noemt het adres en de oudere vrouw kijkt haar verrast aan.

‘Nu begrijp ik het. Ik heb je daar weleens gezien. Mevrouw Verbeek is mijn zus.’

Nu is het Jojannekes beurt om verrast te kijken. En ja, ze ziet ook bekende trekken in het gezicht van deze vrouw. Ze lijkt op mevrouw Verbeek.

‘Mijn zus vertelde me dat je alleen woont nadat je vriendin is getrouwd,’ gaat ze verder. ‘Fijn voor je dat het voor een kort poosje is.’

‘Een kort poosje?’

‘Weet je niet dat er een medehuurder komt? Oeps, dan heb ik waarschijnlijk voor mijn beurt gepraat. Het is een kleinkind van haar vriendin die bij je komt wonen.’

‘Ik weet nog van niets,’ reageert Jojanneke verbijsterd. ‘Weet u zeker dat het doorgaat?’

‘Ja, het gaat door. Corrie was zo enthousiast. Ze was zo blij dat ze René aan woonruimte kon helpen. Ja, ik kom!’ Ze knikt haastig naar haar man in de gang, tikt dan met een vinger op haar horloge en gaat verder: ‘Ik moet gaan. Mijn man staat al te wachten. Misschien zien we elkaar binnenkort nog weleens. Veel plezier met je werk. Dag!’

Weg is mevrouw De Korte. Jojanneke staart haar verbijsterd na.

Het nieuwtje van de medeverhuurder slaat bij haar in als een bom. Ze wil dit niet. Een vreemde... Had er niet overlegd kunnen worden? Nu moet ze het op deze manier te weten komen. Mevrouw De Korte klonk wel heel overtuigd.

René. Een man. Het zal niet waar zijn. De schrik en onrust vliegen Jojanneke naar de keel.

Dit is onmogelijk. Dit moet een vergissing zijn. Of het is opeens niet in orde in de bovenkamers van het echtpaar Verbeek?

Als in trance doet ze de rest van de dag haar werk. Ze kan haar gedachten er moeilijk bij houden.

Als ze aan het eind van de middag naar huis rijdt, weet ze wat haar te doen staat. Eerst bij de Verbeeks naar binnen en vragen of het verhaal

van mevrouw De Korte klopt. Zo ja, dan zal ze hun eens goed laten weten dat ze het hier niet mee eens is en dat dit dus niet doorgaat! Zowaar als zij Jozanneke Blom heet!

Helaas blijken de beide mensen niet thuis te zijn. Na vergeefs bellen en op de ramen kloppen, weet Jozanneke niet beter te doen dan bij haar eigen huis naar binnen te gaan en het eten klaar te maken. Ondanks de schrik voelt ze haar maag knorren. Ze gaat zo snel mogelijk aan de slag en besluit om het vanavond nog maar eens te proberen!

De rest van de avond blijft het donker en gesloten bij de familie Verbeek. Jozanneke voelt de onrust en verontwaardiging met de minuut groter worden. Ze pakt haar mobieltje, legt hem weer neer. Kon ze maar even met Amanda praten. Zij zit nu met Marten heerlijk op Ameland. Het is haar van harte gegund en ze zal haar met haar problemen niet lastigvallen. Maar de behoefte om er met iemand over te praten is heel groot. Haar moeder? Nee, die ziet meteen leeuwen en beren. Haar zus Martine misschien, of haar jongste zusje Bianca? Nee, ook niet. Bianca zou er alleen de humor van inzien en voorbijgaan aan de schrik en de zorg die zij, haar zus, hiervan heeft. Martine loopt met haar hoofd in de wolken omdat er nu serieuze plannen zijn om de trouwdag te gaan regelen, nu zij en Geert een huis hebben gekocht.

Jozanneke schudt haar hoofd en zucht diep. Haar mobiel legt ze op de tafel.

Misschien blijkt het van die René een grote vergissing te zijn en heeft mevrouw De Korte het verkeerd begrepen van haar zus.

Amanda schuift de volle koffer voor zich uit de keuken in. Marten heeft die zojuist bij de deur neergezet en is weer terug naar de auto om de rest van de spullen te pakken.

Zo meteen maar gelijk een was aanzetten, bedenkt Amanda. Van vijf warme dagen heb je samen nog een flinke vuile was verzameld.

Ze schuift de koffer nog wat verder in de hoek en komt dan overeind. Een losse haarpiek schuift ze haastig achter haar oor. Ze is thuis!

Met een gretige blik kijkt ze de grote woonkeuken door. Daarna

loopt ze naar de kamer. Die heeft in de tijd voor hun huwelijk de nodige veranderingen ondergaan. Een grote erker met openslaande deuren is aan de achterkant van de kamer gemaakt. De ramen die in de zijmuren zaten, zijn vervangen door grotere exemplaren, zodat ze veel ruimer uitzicht hebben over de weilanden waar het vee graast.

De kamer is verder ingericht met grenen meubels die ze samen met Marten heeft uitgezocht. De nieuwe laminaatvloer glanst haar tegen. De muren zijn hier en daar nog kaal. Er komt een vergroting van een van hun trouwfoto's te hangen. Die moet nog besteld worden.

Opeens voelt ze twee armen om zich heen en een stem zegt teder in haar oor: 'Wat staat mijn vrouwtje hier rond te kijken?'

Amanda draait zich om in de armen van haar man en kijkt hem stralend aan.

'O Marten, het is alsof ik dit alles droom. Knijp eens in mijn arm.'

Marten lacht. 'Dat zal ik niet doen. Je zegt altijd dat ik van die harde knuisten heb.'

'Ja, dat is zo. Maar die harde knuisten kunnen ook heel zacht zijn.'

Marten trekt haar dicht tegen zich aan. 'Ben je gelukkig?' fluistert hij in haar haren.

Amanda knikt. 'Ja, o ja. En jij, Marten?'

'De gelukkigste man van de hele wereld!'

Wat later zitten ze tegenover elkaar aan de tafel, elk met een mok koffie en een broodje.

'Het waren heerlijke dagen op Ameland, Marten,' zegt Amanda. 'Die zullen voor mij altijd fijne herinneringen blijven.'

'Had je niet liever langer met vakantie gewild en naar het buitenland willen gaan?' vraagt Marten.

'Hè ja, een week of drie naar Mallorca of zo. Of de Canarische Eilanden. Of eh...'

Marten kijkt haar een beetje beteuterd aan. 'Ik had het je graag gegund. Maar je begrijpt dat ik niet lang van de boerderij weg kan blijven. Ik was al blij dat Krijn het zolang voor me waar wilde nemen en dat Stefan ook bij wilde springen, als hij tijd had.'

'Marten!' Amanda schiet in de lach. 'Ik dacht dat jij me nu toch wel

goed kende? Al zaten we samen drie dagen in een hutje op de hei, dan was het me nog goed. En die vijf dagen op Ameland was voor mij één groot feest.’

Martens ogen lichten op en met zijn hand doet hij een uithaal naar haar. ‘Jij heks. Ik dacht echt even dat je verlangde naar iets buitengewoons. Dat wil niet zeggen dat het er nooit in zal zitten om een lange, verre reis te maken. Er is heus wel vervanging te regelen. Maar op dit moment lukte het echt niet. Voor Krijn was dit weekje net lang genoeg. Hij heeft de laatste tijd rugklachten, dus ik vond het al geweldig dat hij deze dagen wilde bijspringen. Voor Stefan kwam langer dan een week ook heel slecht uit, want...’

Amanda schiet in de lach: ‘Stop met die verontschuldigheden! Ik ben niet met jou getrouwd om lange en verre vakanties te maken, hoor. Ik ben al heel snel tevreden. Als we maar samen kunnen zijn. En nogmaals: ik vond het heerlijk op Ameland.’

Ze droomt weg. Ze ziet zichzelf weer met Marten over de stranden van het eiland lopen. De grijsblauwe zee met de witte koppen. De aanrollende golven op het gele strand. De strakblauwe lucht met hier en daar een witte, donzige wolk. De stralende zon.

Amanda zucht diep. Het was heerlijk. Ze heeft daar zo genoten. De eerste week van haar huwelijk was een prachtige start en ze hoopt dat er nog heel veel jaren mogen volgen.

Na de lunch loopt Marten weer naar de stallen. Het werk op de boerderij laat nu eenmaal niet op zich wachten. Amanda kijkt op de klok. Het is inmiddels alweer halftwee. Maar ze heeft gelukkig de hele middag nog. Eerst de koffer uitpakken en een was aanzetten.

Alles ruikt zo heerlijk nieuw in huis. De verse verflucht kan ze nog bijna ruiken. Boven ligt er vloerbedekking. Dat ruikt ook zo heerlijk. De wasmachine zal ze nu voor het eerst gebruiken.

Ze zijn de maandag na hun huwelijk al vertrokken.

Terwijl Amanda de was in de machine propt, gaan haar gedachten terug naar een week geleden. Hun trouwdag was een prachtige dag. De zon liet zich de hele dag zien en ze genoot van alles. Een dag om nooit

meer te vergeten. De plechtigheden op het gemeentehuis en later in de kerk waren indrukwekkend. En de trouwtekst die ze meekregen was een extra cadeau voor haar.

Exodus 33:15. *Indien Uw aangezicht niet medegaan zal, doe ons van hier niet optrekken!*

Ze wil die graag aan de muur, maar eerst eens kijken hoe ze dat het beste aan kan pakken. Misschien eens bij een boekhandel informeren of zelf creatief aan de slag gaan.

Heerlijk was het om al haar familie en vrienden om zich heen te hebben. En ook heerlijk was het dat de ouders van Marten er zo ontspannen bij konden zijn. Dat was drie jaar geleden wel heel anders. Toen hadden Marten en zijn vader zo'n afschuwelijke ruzie, dat de rest van de familie eronder leed. Gelukkig is het allemaal weer rechtgetrokken. Helaas was er wel een naar ongeluk met Martens vader aan voorafgegaan. Amanda huivert als ze nog aan die momenten terugdenkt. Ze was er getuige van dat haar schoonvader werd aangevallen door een stier. Door haar gillen was het beest afgeleid. Het gevolg was wel dat zij, Amanda, het doelwit was geworden van dat grote beest. Gelukkig kon ze zich heel snel achter de deur van de naastgelegen schuur verschuilen. Die momenten waren de vreselijkste van haar leven geweest. Ze had voor haar leven gevreesd. Vooral toen ze die snuivende, woedende stier telkens tegen die deur hoorde bonken. Het is gelukkig goed afgelopen, maar aan die momenten denkt ze niet graag meer terug.

Haar schoonvader werd opgenomen in het ziekenhuis. Aanvankelijk werd ook voor zijn leven gevreesd. Gelukkig mocht hij weer opknappen, maar het heeft hem wel een crisis in zijn leven bezorgd. Mede door haar toedoen is hij uiteindelijk overstag gegaan en heeft hij het goedge maakt met Marten. Ook dat vergeet ze nooit meer.

Sindsdien is Marten weer teruggekomen op de boerderij en heeft het werk van zijn vader overgenomen. Haar schoonouders hebben zich inmiddels teruggetrokken in een huis ergens aan de rand van het dorp waar ze nu rustig leven.

De boerderij heeft een grondige renovatie ondergaan en nu genieten ze samen van al dit nieuwe.

Amanda heeft inmiddels de wasmachine aangezet en een zacht gezoem vult de badkamer.

De lege wasmand schuift ze ernaast op de vloer, en genietend blijft ze nog even staan. Ook hier is alles opgeknapt. Een ligbad, een nieuwe douchecabine, wastafel en toilet. De muren zijn opnieuw betegeld in zachte, frisse kleuren. Van ieder vertrek hier op de boerderij kan ze genieten.

Als ze weer naar beneden loopt, gaan haar gedachten naar haar vriendin Jojanneke met wie ze vijf jaren heeft samengewoond in het huisje van de familie Verbeek.

Jojanneke... hoe zou het met haar gaan? Het zal vast wennen voor haar zijn om daar nu alleen te wonen. Ze zal haar heel snel bellen. Of nog beter: naar haar toe gaan. Morgen is het zaterdag. Ja, dat kan best. Zover ze weet heeft Jojanneke er een kraamgezin op zitten en is ze nu enkele dagen vrij. Als ze morgen maar thuis is. Ja, dat doet ze! Ze gaat Jojanneke verrassen. En dan neemt ze gelijk de USB-stick mee, waar al enkele foto's van de trouwdag op staan die door familie en enkele vrienden zijn gemaakt. Op de foto's van de fotograaf moeten ze nog even wachten.

THEA ZOETEMAN- MEULSTEE

Zomerbloeiërs

Nu haar beste vriendin Amanda gelukkig getrouwd is, blijft Jojanneke Blom alleen achter in het huisje dat ze samen huurden van de familie Verbeek. Zonder het met haar te overleggen nemen de Verbeeks een nieuwe bewoonster aan, Renée. Renée houdt er een heel andere levensstijl op na dan Jojanneke. Ze komt diep in de nacht thuis, haalt allerlei mensen in huis en bekommert zich om niets en niemand – en zeker niet om Jojanneke.

Jojanneke wil niets liever dan verhuizen, maar ze weet niet waarheen. Totdat ze het aanbod krijgt om voor een vriendenprijs een zomerhuisje te huren. Ze neemt er haar intrek. De verhuizing blijkt de eerste van een serie veranderingen in haar leven.

Thea Zoeteman-Meulstee schreef voor de Citerreeks al diverse boeken, waaronder de vervolgrromans *De verloren zoon* en *Het erfdeel*. Met *De verloren zoon* won ze in 2015 de Valentijnprijs. *Zomerbloeiërs* is een zijdelings vervolg op deze twee boeken.

CITERREEKS

ISBN 978 94 0190 665 4 NUR 344

9 789401 906654

www.citerreeks.nl